

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. C.,** narozený dne -

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022 č.j. CPR-30184-3/ČJ-2021-930310-V240,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5. 1. 2022 č.j. CPR-30184-3/ČJ-2021-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 19. 10. 2021 č.j. KRPA-275232-14/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že jak uvedl ve správním řízení, přicestoval do České republiky za účelem vyhledání práce, pokud se dopustil protiprávního jednání, tak pouze pod tíhou tíživé osobní a finanční situace, pochází z poměrně chudého státu, jeho motivy jsou lidsky pochopitelné. Po odhalení protiprávního jednání žalobce spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci.
3. Nerozporoval skutková zjištění žalovaného, ale nesouhlasil s jejich interpretací, která se odrazila též do výše ukládaného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. I když je celková doba protiprávního stavu významným faktorem, nejedná se o jediný faktor, který ovlivňuje přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců, danou protiprávnost je potřeba posuzovat v kontextu všech individuálních okolností dané věci, včetně okolností polehčujících. Poukázal na to, že se jedná o první pochybení, kterého se žalobce na území ČR dopustil, žalobce se k tomu doznal a spolupracoval se správním orgánem, tato protiprávnost pak nevznikla z důvodu neúcty k právnímu řádu České republiky, ale z důvodu lidské chyby, a trvala vinou tíživých okolností, kdy žalobce nevěděl, jak má situaci řešit, Tvrdil, že při pobytu v České republice strádal, aniž z toho měl jakýkoli zásadní prospěch, tyto útrapy oslabují společenskou nebezpečnost jeho jednání, na jeho osobu je možné působit mírnějším opatřením, než cestou správního vyhoštění s dobou platnosti 18 měsíců. Uvedl, že intenzita spáchané protiprávnosti nesplňuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, napadené rozhodnutí porušuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, na žalobce je možné působit mírnějším způsobem, a to uložení správního vyhoštění nepřekračujícím délku 1 roku.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, rovněž se zde vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázal na obě správní rozhodnutí, neboť ve správním řízení se vypořádal se vším, co v něm vyšlo najevo. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Dne 18. 10. 2021 byl žalobce zastaven policejní hlídkou dopravního inspektorátu z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, při kontrole totožnosti žalobce bylo zjištěno, že v biometrickém cestovním dokladu Moldavské republiky vystaveném na jméno žalobce se nachází poslední vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 3. 10. 2020, z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu zde na území, bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně.
8. Dne 19. 10. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
9. Žalobce dne 19. 10. 2021 při svém výslechu uvedl, že na území schengenského prostoru a České republiky přicestoval na svůj biometrický pas dne 3. 10. 2020, od té doby je zde nepřetržitě, přicestoval kvůli práci, je si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně, potřeboval si ale vydělat něco vydělat a až pak se vrátit domů, žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, peníze si vydělává jako pomocný dělník na stavbě, v Moldávii má manželku a syna, se kterými tam žije v jejich rodinném domě, má tam též celou rodinu, v České republice nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Dále uvedl, že chce vycestovat dobrovolně, nic mu v tom nebrání, není mu známa žádná překážka ve vycestování, v domovské zemi mu nic nehrozí, je pro něj bezpečná, má tam celou rodinu, má peníze na vycestování.
10. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 10. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 1. 1. 2021 do 15. 10. 2021, tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přeshraniční pohyb osob (dále jen „Nařízení č. 2016/399“) a s Nařízením (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 (dále jen „Nařízení č. 2018/1806“) byl žalobce oprávněn na území ČR pobývat bez víza po dobu 90 dnů během předcházejícího 180 denního období na základě biometrického dokladu, vzhledem k tomu, že přicestoval dne 3. 10. 2020, mohl v ČR pobývat do 31. 12. 2020. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména jeho osobní a rodinnou situaci, shledal, že žalobce nepřerušil své vazby v Moldávii, v České republice nebyly zjištěny takové vazby, které by mohly být nepřiměřeně zasaženy, žalobce se svým návratem počítá a neuvedl nic, co by mu bránilo ve vycestování, vydané rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Poměřil vazby žalobce v České republice a zájem na jeho vyhoštění odpovídající závažnosti jeho jednání, zvážil kritéria dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dle judikatury ESLP, přihlédl k délce neoprávněného pobytu na území a k tomu, že pokud by žalobce nebyl zajištěn, nadále by na území ČR pobýval a prodlužoval by svůj neoprávněný pobyt, žalobce je dospělou osobou schopnou se o sebe postarat, není ve věku seniora a je v dobrém zdravotním stavu, na území ČR žádné vazby nenavázal, v Moldávii se má kam vrátit, má tam zázemí, které je dostatečné pro jeho návrat. Vycestování je možné, protože Moldávie patří dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. mezi bezpečné země původu, žalobci tam nic nehrozí. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání žalobce, na druhou stranu přihlédl k tomu, že žalobce po dobu řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Dne 19. 10. 2021 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

11. Žalobce podal dne 26. 10. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 5. 1. 2022 shledal, že správní orgán I. stupně shromáždil ve věci dostatečné podklady a učinil správná skutková zjištění, rozhodnutí je náležitě odůvodněno, doba správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozmezí a v přiměřené výši. Námitky žalobce nepovažoval za důvodné, vyjádřil se k nim na stranách 3 - 5 napadeného rozhodnutí. Zaměřil se na posouzení přiměřenosti uložené doby zákazu vstupu, shledal, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, zavinění či osobní pohnutky cizince není potřeba prokazovat, neboť v takové situaci je nezbytné správní vyhoštění uložit. Vyšel z toho, že pokud měl žalobce v úmyslu na území České republiky vykonávat výdělečnou činnost, měl si za tím účelem vyřídit příslušná povolení, což neučinil, biometrický pas ho k práci neopravňoval, vědomě zde pobýval i poté, co mu uplynula povolená doba pobytu v rámci bezvízového styku, žalobce je dospělou svéprávnou osobou, měl si být vědom důsledků vědomého porušování právních předpisů. K námitce ohledně tíživé ekonomické situace uvedl, že pokud se vydal za práci, měl tak učinit v souladu se zákonem, pokud si dříve opatřil pracovní povolení v jiném členském státě, mohl tak učinit i nyní, místo toho však zneužil bezvízovou dohodu. Ekonomické poměry v zemi původu ho neospravedlňují k tomu, aby vědomě a dlouhodobě porušoval právní předpisy ČR za účelem zvednutí životní úrovně své rodiny. Tato okolnost závažnost jeho jednání nijak nesnižuje, povinností žalobce je

dodržovat právní předpisy ČR a ne je porušovat za účelem svého osobního prospěchu. Odůvodnění délky doby správního vyhoštění považoval za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, uložené ve spodní polovině zákonného rozpětí 5 let, správní orgán I. stupně přihlédl k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, který trval necelých 10 měsíců, když žalobce si byl zcela vědom, že zde pobývá neoprávněně, na druhou stranu přihlédl i k tomu, že se správním orgánem spolupracoval. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce zcela vědomě porušoval právní předpisy, neučinil nic pro to, aby tento stav ukončil a začal jej nějak řešit, pokud by nebyl zjištěn policií, tento stav by se prodlužoval. Ani projevená vůle, že vycestuje dobrovolně a v budoucnosti bude respektovat pobytová omezení, není důvodem pro snížení délky správního vyhoštění. Stanovenou výměru 18 měsíců považoval za adekvátní, a to i s ohledem na skutečnost, že se jednalo o první porušení právních předpisů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 1. 1. 2021 do 15. 10. 2021 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce však nesouhlasí s délkou uloženého správního vyhoštění, je přesvědčen, že s ohledem na ekonomické pohnutky jeho jednání, na okolnost, že se se jedná o první pochybení, že žalobce spolupracoval se správním orgánem a další polehčující okolnosti mu mělo být uloženo správní vyhoštění v délce nepřekračující 1 rok.

18. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, v tomto rozmezí má tedy prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k příslušnému porušení zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
19. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. *„(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“* Při přezkumu rozhodnutí, které je výsledkem správního uvážení, soud zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32 či rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 – 4). Z toho vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví, úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním.
20. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce zákazu pobytu zohlednily všechny relevantní okolnosti, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i v Moldávii, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a od skutečnosti, že kdyby žalobce nebyl zajištěn, situaci by nijak neřešil a nadále by prodlužoval svůj neoprávněný pobyt. Na druhou stranu přihlédly též ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal a že se jednalo o první porušení právních předpisů.
21. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, že se daného porušení zákona dopustil pod tíhou nepříznivé ekonomické situace. Žalovaný se s touto námitkou žalobce vypořádal, soud se ztotožňuje s jeho závěrem, dle kterého ekonomické aspekty nijak nesnižují závažnost daného protiprávního jednání, pokud žalobce přicestoval za prací, měl tak učinit v souladu s právními předpisy; ze skutečnosti, že byl žalobce v minulosti držitelem polského pracovního víza, lze dovodit, že si musel být vědom nezbytnosti vydání příslušných povolení též pro práci na území ČR. Ekonomické potíže na straně cizince nejsou důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit, v této

souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019 č. j. 2 Azs 79/2016-39. Byť ekonomické poměry jsou jedním z kritérií, které jsou zvažovány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, v tomto konkrétním případě zcela obecné tvrzení o špatné ekonomické situaci rodiny žalobce a poukázání na skutečnost, že země původu je poměrně chudý stát, nezpůsobuje nepřiměřenost správního vyhoštění (když správní orgány mimo to hodnotily, že žalobce má prostředky na vycestování, nemá v ČR pohledávky, ani závazky, v ČR nemá žádné vazby, nemá zde rodinu, naopak veškeré jeho vazby jsou v Moldavské republice, je dospělý, zdravý, žil zde a pracoval bez oprávnění déle než devět měsíců). Závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je tak správný.

22. Žalobce dále argumentoval tím, že daná situace nastala v důsledku lidské chyby, kdy následně nevěděl, jak vzniklou situaci řešit. Není zřejmé, jakou chybu má žalobce na mysli, neboť toto tvrzení nijak blíže nekonkretizoval. Z výpovědi žalobce ve správním řízení však vyplynulo, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, s plným vědomím této skutečnosti zde i nadále zůstal za účelem výdělků, nečinil, ani neměl v úmyslu činit jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Z tohoto hlediska se jednalo o dlouhodobý protiprávní stav, nikoli o excesivní jednání či omyl. Žalobní tvrzení o tom, že žalobce při pobytu v České republice trádal a neměl z toho žádný prospěch, je rovněž zcela nekonkrétní, žalobce neuvedl, jaké strádání či útrapy má na mysli. Ve správním řízení žádné skutečnosti, které by se jakkoli blížily strádání, a to ani v České republice, ani v Moldávii, nepopisoval. Naopak však při svém výslechu uvedl, že přicestoval za účelem výdělků a vydělával si peníze jako pomocný dělník na stavbě, z čehož plyne, že z pobytu v České republice měl žalobce ekonomický prospěch.
23. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a zákazu pobytu v délce 18 měsíců je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 14. 7. 2021, č.j. 10 Azs 356/2020-58, kde se jednalo o neoprávněný pobyt v délce čtyř měsíců a stanovení doby zákazu vstupu o délce dvanáct měsíců a rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, kde byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020, č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt osm dnů a správní vyhoštění dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, námitka není důvodná.
24. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud

rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.

25. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.